

Bí Mật Trái Tim

Contents

Bí Mật Trái Tim	1
1. Bí Mật Trái Tim – Chương 1	1
2. Bí Mật Trái Tim – Chương 2	3
3. Bí Mật Trái Tim – Chương 3	6
4. Bí Mật Trái Tim – Chương 4	8
5. Bí Mật Trái Tim – Chương 5	11
6. Bí Mật Trái Tim – Chương 6	13
7. Bí Mật Trái Tim – Chương 7	15
8. Bí Mật Trái Tim – Chương 8	18
9. Bí Mật Trái Tim – Chương 9	20
10. Bí Mật Trái Tim – Chương 10	22
11. Bí Mật Trái Tim – Chương 11	24
12. Bí Mật Trái Tim – Chương 12	26
13. Bí Mật Trái Tim – Chương 13	28
14. Bí Mật Trái Tim – Chương 14	30

Bí Mật Trái Tim

Giới thiệu

- Không con không đồng ý đâu. Con thà chết chứ không đồng ý đâu. Nhã Lâm hét lên khi nghe tin c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-trai-tim>

1. Bí Mật Trái Tim – Chương 1

- Không con không đồng ý đâu. Con thà chết chứ không đồng ý đâu.

Nhã Lâm hét lên khi nghe tin cô sắp phải lấy chồng theo hôn ước của ông nó nữa mới sợ chứ. Jessica khẽ mỉm cười nhìn cô con gái yêu:

- Con à chỉ là con và cậu ta sống chung thôi mà, chưa phải là lấy đâu, hai đứa chỉ cần xem có hợp hay không rồi có thể từ chối cơ mà.

- Không con không đồng ý đâu. Tại sao ông nội làm thế với con chứ?

- Ban đầu là hứa gả con cho nhau nhưng cuối cùng 2 người đều sinh con trai nên hứa đến đời cháu. Con không biết đâu nhà kia sinh con trai trước, khi mẹ sinh con ông vui mừng đến như thế nào đâu. Chỉ là con xem cậu ta có hợp không thì mới đồng ý cơ mà. Hơn nữa con cũng sắp nhập học rồi ở nhà cậu ta tiện cho con đi học hơn, bố mẹ cũng đỡ lo hơn con gái yêu à.

Nhã Lâm phụng phịu ngồi suy nghĩ, cũng thấy xuôi xuôi dù gì nó cũng nổi tiếng đánh đá nên chẳng sợ ai bắt nạt cả.

Hôm nay là ngày nó chuyển đến ngôi nhà mới này, không phải là nhà mà 1 cung điện mới đúng, nó đứng ngậy nhìn ngôi biệt thự trắng trước mặt.

Nhà nó cũng không phải là kém nhưng nó chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp như thế. Nhã Lâm khẽ mỉm cười: " Sống ở 1 nơi như này cũng không hẳn là quá tệ"

- A Nhã Lâm mau vào đây cháu.

Nó giật mình nhìn vào 1 người phụ nữ vô cùng xinh đẹp bước ra. Nó cúi đầu chào nó chẳng biết phải xưng hô thế nào. Người phụ nữ hỏi:

- Mau vào đây bác là mẹ Nhật Duy, mẹ chồng tương lai của cháu, bác là Tae Yeon mau mau lên ai cũng đang đợi cháu đấy.

- Dạ.

Nó lững thững đi theo vào trong nhà, im lặng nhìn xung quanh thăm dò, nó sẽ được sống ở đây ư, một nơi tuyệt vời như thế này ư? Nó hạnh phúc nghĩ mà quên mất việc nó sẽ phải sống với 1 người mà nó chẳng quen biết gì, lại còn là chồng tương lai nữa chứ.

Nhật Duy tò mò đi từ xa lại gần nhìn cô nàng vợ tương lai của mình, cậu khẽ cười:

- Vợ à?

Nhã Lâm giật thót ngẩng lên nhìn, nhưng nó khựng lại 1 anh chàng đẹp trai đang nhăn nhó cười với nó, thực sự rất rất đẹp trai. Đôi mắt to đang chớp chớp nhìn cô, hai hàng mi trời ơi còn đẹp hơn cả mình nữa.

Nhã Lâm lắp bắp:

- A chào anh.

- Không phải là chồng sao?

Nhã Lâm đơ, Tae Yeon thấy thế vội chạy ra đập vào lưng đứa con quý tử rồi nhìn Nhã Lâm:

- Cháu đừng để ý nó hay đùa như thế? Sao con còn đứng đấy mau dẫn Nhã Lâm lên phòng đi.

Nhã Lâm cúi đầu nhẹ nhàng kéo vali đi cùng, anh chnagf kia vẫn cười:

- Nhã Lâm là tên cô sao?

- Dạ

- tôi là Nhật Duy, cô biết chứ?

- không hôm nay tôi mới biết.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- 22

- A kém tôi 1 tuổi gọi là oppa đi. Cô có người yêu chưa?

- Rồi.

Nhật Duy sững lại quay người lại nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt mình:

- Cô thẳng thắn như vậy sao?

- Có gì mà phải vòng vo chứ?

- Có vẻ cô không hiền lành như vẻ bề ngoài nhỉ?

- Anh nên từ bỏ ý định ăn hiếp tôi vì từ nhỏ đến lớn chưa ai nói với tôi là tôi hiền cả.

Nhật Duy phì cười nhìn cô nhủ thầm có vẻ cũng thú vị đây.

Nhật Duy khẽ nhìn cô nàng cậu chợt nảy ra 1 ý, cậu cười ranh mãnh:

- Đây cô để tạm hành lý ở đây xuống ăn cơm đã lát lên phòng cũng được chứ?

Nhã Lâm nhìn Nhật Duy anh mắt khó hiểu:

- Được rồi.

Nhanh chóng Nhật Duy kéo cô xuống nhà nhất quyết đòi ăn cơm, sau khi xong xuôi Nhật Duy nhìn mẹ mình:

- Omma lúc này ba có gọi cho con gọi mẹ về nhà gấp đấy, mẹ không cần lo cho chúng con đâu mẹ về đi.

- Thật sao? Vậy 2 đứa tự lo nhé.

Nhật Duy mỉm cười nhìn Nhã Lâm:

- Phòng cô là phòng bên cạnh phòng tôi bên trái ấy. Cô có thể lên nghỉ ngơi rồi, à phòng lâu k có người ở cô chịu khó dọn dẹp chút nhé.

Nhật Duy khẽ cười, Nhã Lâm đi lên cô khựng lại :

- Cái gì đây, phòng này để chào đón con dâu tươi lai hay sao?

Bụi phủ 1 lớp dày, đồ đạc thì ngổn ngang, Nhã Lâm tuy không phải là đại tiểu thư nhưng nó cũng chưa bao giờ phải mó tay mó chân vào việc gì cả vậy mà bây giờ lại phải đi dọn cái phòng này ư?

2. Bí Mật Trái Tim – Chương 2

Nhã Lâm lui cúi dọn dẹp gần 1 tiếng đồng hồ nhưng gần như không ăn thua, cô nghĩ thầm :” Chắc đến tối mất thôi”

Bỗng điện thoại cô reo số lạ:

- alô

- Nhã Lâm hả? Cô đây Chí Linh đây. Cô vừa xin số của mẹ con. Con thích phòng mới chứ?

- Dạ phòng khá rộng

- Con thích là được rồi, ta phải cho người dọn dẹp, sắp xếp kĩ lắm đấy, con hài lòng chứ?

- Dạ nhưng con thấy phòng rất bẩn ạ.

- Ai dà con gái mẹ Tịnh Vân có khác phòng không còn 1 hạt bụi đâu con ạ.

- Nhưng con phải dọn dẹp này giờ đấy ạ.

- Ai dà chắc lại thằng Nhật Duy rồi, chắc nó dẫn con lên phòng bên trái cạnh phòng nó hả?

- Dạ

- Phòng con ở bên phải cơ? Ta rất xin lỗi để ta xử lý vụ này con đừng giận nhé
- Không sao đâu ạ.
- Cảm ơn con, vậy con mau nghỉ ngơi đi nhé.
- Dạ.

Nhã Lâm lầm bầm: " Dám chơi mình ư? Để rồi tôi cho anh biết anh sẽ phải hối hận như thế nào"

Cô chạy xuống nhà hét lên:

- Trần Nhật Duy, anh dám lừa tôi sao?

Nhật Duy giật mình nhìn lên thấy Nhã Lâm đang tức giận đi xuống:

- Haha cô biết rồi sao? Nhanh vậy à? Mẹ tôi vừa gọi cho cô hả? Xin lỗi nhé tôi nhầm.
- Anh thật xấu xa nhưng còn lâu tôi mới bị mắc lừa nhé.
- Cô thật là ngốc Chẳng phải cô rất thích cực dọn dẹp hay sao?

Nhã Lâm âm ỉm nhìn Nhật Duy rồi nói to:

- Anh là người khiêu chiến trước đấy. Đừng có trách tôi vô tình đấy.
- Đây nó không hợp với khuôn mặt xinh đẹp của cô đâu.

Nhã Lâm phụng phịu đi lên, cô xách vali sang phòng cô, cô khựng lại vô cùng đẹp, nó khác hẳn với căn phòng kia càng khiến cô thêm tức Nhật Duy. Một, Nhã Lâm nằm dài ra giường ngủ thiếp đi.

5h chiều

Nhật Duy ở dưới nhà gọi vọng lên:

- Nhã Lâm xuống nấu cơm.

im lìm, 2 câu nữa vẫn im lìm.

Nhật Duy chạy lên phòng, cậu thấy phòng không khóa, cậu nhẹ nhàng đi vào trong, cậu suýt phì cười vì cái tư thế ngủ của Nhã Lâm, cô nàng nằm ngủ như con nít ôm chặt con keroro, nhẹ nhàng cậu rút điện thoại ra, lại là điệu cười không nhìn thấy trời đất đâu. Xong xuôi cậu gọi:

- Nhã Lâm dậy nấu cơm

Im lặng, cậu khẽ nhếch mép cười rồi hét vào tai Nhã Lâm:

- Đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Dậy nấu cơm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhã Lâm bật dậy đụng đầu cái cốp vào trán Nhật Duy, Nhật Duy nhăn nhó nhìn Nhã Lâm đang hốt hoảng:

- Dậy nấu cơm
- Tại sao tôi phải nấu chứ nhà anh to như vậy mà k tìm được người giúp việc ư?
- Không tôi không muốn họ nấu tôi muốn cô nấu.
- Không thích.
- Được rồi cô có muốn xem cái này k?
- KHÔNG muốn dù có cái gì tôi cũng k nấu cơm đâu?
- Cô không hối hận chứ?

Nhã Lâm khẽ nhích lại gần cậu, cô suýt ngất khi nhìn thấy trong tay hắn đag có ảnh đang ngủ của cô và cái tư thế thì thật là khó đỡ.

- Anh thật xấu xa ai cho phép anh vào phòng tôi chứ?

- Cô có muốn nấu k?

- Không

-Vậy tôi sẽ mang tới lớp cô chơi cho vui nhĩ? Không biết 1 lớp trưởng gương mẫu năng nổ sẽ phản ứng như thế nào nhĩ?

Nhã Lâm hét lên:

- Đưa đây cho tôi mau lên.

Nhã Lâm đứng dưới nhảy lên với điện thoại trên tay Nhật Duy đầy bất lực, bỗng cô nàng giơ nắm đấm thụi vào bụng Nhật Duy khiến cậu ta ngã nhào và Nhã Lâm cũng ngã theo, cô nằm đè lên người cậu, 1s 2s cô vẫn đơ chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, 3s cô nàng đỏ bừng mặt bật dậy:

- Tôi đi nấu cơm.

Nhật Duy khẽ nằm mím cười đầy ẩn ý.

Nhã Lâm lục đục dưới bếp, lâu lâu lại nghe thấy tiếng cười hô hô đến phát ghê của Nhật Duy, có vẻ anh chàng đag rất vui thì phải.

Nhật Duy lâu lâu lại bĩu môi khi nghe thấy những tiếng choang choang, cốp cốp, phập phập linh ta linh tinh ở nhà bếp.

Choang choang á vỡ bát rồi làm sao đây

Phập phập cái này phải chặt sao đây

Rầm bộp bộp, tủ lạnh gì mà lầm đổ thế này phải xếp lại đến bao giờ đây. hix hix

Xem ra nhà bếp có vẻ không mấy yên bình Nhật Duy bước lại, cậu giật mình nhà bếp sạch sẽ gọn gàng giờ đây không khác 1 bãi chiến trường với đủ thứ linh tinh. Nhật Duy nhìn cô lắc đầu:

- Tôi là người thích sạch sẽ.

Nhã Lâm mím môi nhìn Nhật Duy cô phải chịu đựng mẹ cô nói chỉ cần 3 tháng thôi nếu k hợp nhau thì sẽ được hủy hôn ước nhưng nhất định phải đủ 3 tháng.

8h

Nhật Duy lại gào lên:

- Nhã Lâm tôi đói, bộ không cho tôi ăn cơm sao?

- Mời.

Nhật Duy đi ra bàn ăn, thật ra trông cũng không đến nỗi quá tệ nhưng vị của nó thế nào có trời mới biết. Nhật Duy nhìn món sườn xào chua ngọt:

- QE QE cái gì đây, ọe, đừng bảo với tôi là cô k biết nấu ăn nhé

- Không, từ nhỏ đến lớn tôi chưa bao giờ vào bếp cả.

- Mà cô cho cái gò vào cái đó vậy

- Tôi không tìm thấy chanh nên tôi vắt cả quả cam vào

- Cả quả sao?

- Ủ tại tôi thấy nó k chua lắm mà.

Nhật Duy nhìn cô đầy bất lực, cậu lia dĩa ra đĩa trứng cuộn, nhai nhai

- Này tôi nhai được vỏ trứng đây

- Tốt cho canxi lắm đấy.

- Sao cô k ăn cả cái vỏ đi cho nó nhiều canxi

- Tôi cao đủ rồi không cần nữa nhưng trông anh có vẻ thiếu đây

- Cô...

Nhật Duy nhìn đến chén cơm:

- Đây đây người ta gọi là gạo đây

- Không chết được đâu mà lo.

Nhật Duy buông thìa:

- Tôi chịu rồi, tôi đi nhà hàng

- Yeahhhhhhhhhhhhhhh

- Co reo cái gì tôi đi 1 mình, cô ở nhà giải quyết cái đồng này đi, cấm cho con cún của tôi ăn, nó làm sao cô chết với tôi

- Ai thèm đi với anh chứ. Tôi ăn hết không để cho anh tí nào đâu mà tưởng bở.

3. Bí Mật Trái Tim – Chương 3

Nhật Duy đi rồi, để cô nagf đứng méo mó nhìn bàn ăn mà đến cô cũng cảm thấy thật khủng khiếp.

Nhã Lâm nhìn đồng thức ăn, thật sự rất kinh khủng chứ không riêng gì món sườn lơ lơ kia. Cô nàng ngậm ngùi đi úp mì tôm ăn, vừa ăn vừa nghĩ đến cảnh tên kia đang ăn ngon lành ở nhà hnagf khiến cô tức điên. Được rồi cứ đợi đây xem tôi xử anh như thế nào.

Nhật Duy gọi điện cho Phương Ly:

- Em ăn tối chưa? Muốn ăn gì không? Anh chưa ăn đói quá.

- Anh đến đây đi em nấu cho nhanh mà.

Nhật Duy nhanh chóng quay đầu xe đến căn hộ của Phương Ly, 30 phút sau 1 bàn ăn thịnh soạn được dọn ra, Nhật Duy hít hà:

- Chà thơm quá trình độ của em ngày càng khá đấy.

- Anh mau thử đi.

- Ừ ngon lắm, anh rất thích.

Phương Ly hơi ngập ngừng:

- Chuyện hôm nay....

- À em có thể hoàn toàn yên tâm, cô ta rất ngốc lại vô dụng nữa, em không biết những món cô ta nấu khủng khiếp đến mức nào đâu. Thôi đừng nhắc đến cô ta nữa anh ăn không ngon, chỉ 3 tháng thôi, mẹ anh đã hứa chỉ 3 tháng thôi là anh sẽ được buông tha và khi đó anh sẽ cưới em.

- Thật chứ?

- Ừ

Nhật Duy đi về đã 10h tối, anh nghĩ: ” Cô ta làm sao ăn được những thứ đó, buổi chiều mình lại bắt dọn dẹp nữa, không biết có nấu được mì tôm mà ăn không nữa, thật là phiền phức mà”. Anh lại quay xe đi, bỗng anh nhìn thấy hàng khoai lang nướng, anh nhủ thầm:” Ăn tạm cũng được có gì mai nấu cho cô ta sau”

Nhật Duy về thấy Nhã Lâm đang ngủ ở bàn bếp:

- Con người gì mà chỗ nào cũng ngủ được thế không biết. Cô ta cũng biết nấu mì ăn cơ à?

Rồi cậu định xách túi khoai lang lên phòng, bỗng cậu nghe thấy tiếng:

- Ôi khoai lang nướng, thơm quá à, khoai lang nướng ta yêu mi nhất đời.

Nhật Duy giật mình, có lẽ cô nàng ngủ ngủ thấy mùi rồi mơ luôn, cậu khẽ cười lay:

- Này này khoai lang của cô đây na....

- Tại sao khoai lang của ta lại có thể ở cũng tên chết tiệt đó nhỉ, ta phải đánh, ta phải giết.

Nhã Lâm khua tay múa chân loạn xạ làm Nhật Duy giật mình, anh chàng lắc đầu đập mạnh vào vai Nhã Lâm:

- Dậy

Nhã Lâm bật dậy hét lên:

- A tên đáng chết ta vừa bóc xong ta còn chưa kịp ăn sao gọi ta dậy chứ?

- Vâng vâng mời cô cứ mơ tiếp đi

Nhã Lâm lườm cậu, bỗng cô nhìn thấy bọc khoai ở trước mặt, mặt ngất ngây vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa nhưng cô nàng cũng kịp hét lên:

- Khoai lang.

Nhật Duy nhìn cô lắc đầu khẽ cười. Ngày đầu tiên của cậu trôi qua như thế, không đến nỗi buồn chán mà phải là rất thú vị chỉ ít cho đến khi họ k còn ràng buộc nhau nữa.

Sáng Nhã Lâm dậy thật sớm, thói quen đọc sách của cô nàng vẫn chẳng thể bỏ được. 6h Nhật Duy gọi :

- Nhã Lâm xuống nấu mì tôm cho tôi

im lặng lại im lặng, anh chàng lại tò mò đi lên biết đâu lại chộp được tư thế kinh điển nào đấy của cô nàng, anh chàng nhẹ nhàng rón rén, nhưng anh khựng lại cô đang ngồi đọc sách. Anh nhủ thầm: " Cái gì đọc sách á, cô ta ư thật khó tin mà"

Nhật Duy lại đi ra, đến cửa cậu hét to:

- Nhã Lâm xuống nấu mì tôm

- Không thích

- Cô nghĩ cô thích là được sao?

Nhã Lâm chạy ra trước mặt Nhật Duy:

- Đừng tưởng anh có cái ảnh đó thì muốn làm gì tôi cũng được nhá.

- Cô có nấu không? – Nhật Duy nói tay lăm lăm cái điện thoại

- Nấu là được chứ gì? Đáng ghét.

Nhật Duy vui vẻ đi xuống trước, cô nàng cười ranh mãnh.

Nhã Lâm đặt bát mì xuống bàn không kém gì ném:

- Mời

Nhật Duy nếm nếm :

- Cũng được đấy chứ.

Nhã Lâm gật đầu:

- Tôi đi chuẩn bị đi học đây.

Nhã Lâm lên nhà cô vào ngay WC của tầng 2 và ngồi đợi Nhật Duy.

5 ,10 ,15 cô không thấy động tĩnh gì cả, cô lộ mặt ra ngoài yên ắng:

" Lẽ nào mình cho chưa đủ liều sao? Sao hắn ta chưa bị tào tháo đuổi"

Nhã Lâm xuống nhà thấy Nhật Duy yên trí ngồi đọc báo chả có biểu hiện gì cả, là sao chứ.

Nhã Lâm xuống nhà dò xét:

- Này anh ổn chứ?

-Uh cô thấy có cái gì đó không ổn sao?

- Mì ngon chứ?

- Ờ cũng tạm

- Không có bất cứ thay đổi gì sau khi ăn bát mì đó sao?

- À hơi đau bụng chút nhưng tôi đi vệ sinh xong thì không sao nữa.

- Tôi khóa hết các cửa nhà vệ sinh rồi mà

Nhật Duy bật cười:

- Cô đúng là ngốc mà lại đây tôi chỉ cho cái nhà vệ sinh nữa này.

Nhã Lâm nhìn theo tay anh ta đầy bất lực.

Nhã Lâm đến trường vừa đến cô đã đụng ngay Thiên Ân cô bạn cùng bàn.

- A Thiên Ân cậu đi sớm quá nhỉ?

- Ờ nghe nói cậu chuyển nhà rồi hả? Chỗ ở mới tốt chứ?

- À bình thường

- Hôm qua Gia Văn gọi cho cậu không được cậu ấy lo lắng đến cả chỗ mình cơ mà

- Thế à, hôm qua nhiều việc quá không gọi cho anh ấy được.

Nhã Lâm chạy ngay đến chỗ Gia Văn:

- OPPA em nhớ anh lắm đấy.

- Mới có 2 ngày không gặp mà nhớ vậy sao?

- Dạ. à giờ em chuyển nhà rồi em ở rất rất là gần trường lại xa bố mẹ nữa nên chúng ta thoải mái hẹn hò nhé.

- Anh chưa bao giờ nói muốn hẹn hò với em cả

- Ahhhhhhhhhhhh

- Anh biết rồi. Vậy hôm nay nhé, học xong em muốn đi đâu nào

- Đi đâu cũng được, đi cùng anh là được rồi.

4. Bí Mật Trái Tim – Chương 4

Nhật Duy lơ đãng nhìn ra cửa lớp, ngày đầu tiên đi học của cậu thật nhàm chán, lơ đãng nhìn ra cửa sổ, ánh mắt cậu dừng lại, một đôi trai gái đang vui đùa với nhau, kia chẳng phải là Nhã Lâm sao, à cô ta nói cô ta có người yêu rồi, chà là anh chàng điển trai kia sao, cô ta cũng có con mắt thẩm mỹ đấy chứ. Nhật Duy lại mỉm cười lại là nụ cười ranh mãnh ấy.

- Nhã Lâm Nhã Lâm à

Nhã Lâm giật nảy khi nghe thấy tiếng nói ấy, cô nhìn Gia Văn cười méo mó:

- Anh về lớp trước đi, em có việc phải đi, lát tan học đợi em nhé.

Gia Văn đứng sững ngạc nhiên, khi thấy Nhã Lâm chạy lại phía anh chàng khá đẹp trai kia, Nhật Duy mỉm cười đắc thắng:

- Cô dám hẹn hò công khai trước mặt chồng như vậy ư?

- Anh im lặng giùm đi, ai là chồng chứ?
- Để tôi nói ọi người biết nhé.
- Anh không được nói
- Tôi được cái gì nào?
- Tôi sẽ nấu cơm và mì cho anh là được chứ gì?
- Đây đó là hình phạt đấy
- Vậy anh muốn gì
- Tôi nói gì cô cũng phải nghe tôi
- Anh bị điên sao?
- Cô có sự lựa chọn khác sao?
- Tên xấu xa này. Được rồi tôi đồng ý là được chứ gì?

Tan học cô cùng Gia Văn đi hiệu sách, Gia Văn cười đập quyển sách vào đầu cô:

- Em đang nghĩ cái gì đấy hả? Hôm nay em lạ lắm đấy biết không?
- Em đang đau đầu lắm
- Sao em ốm à?
- Không, tên ở cùng nhà em hấn ta xấu xa vô cùng toàn bắt nạt em.
- Để anh xử lý hấn cho em nhé.
- Haha hấn đâu cần đến anh chỉ cần em là đủ rồi.

Nhã Lâm về nhà đã 6h, Nhật Duy vẫn ngồi đó đọc báo, Nhã Lâm bĩu môi nhìn anh không nói gì, Nhật Duy cười:

- Không phải về là nên chào hỏi sao?
- Không thích.
- Tôi chưa ăn nhưng không muốn ăn mì tôm
- Anh muốn ăn sườn xào chua ngọt à.

Nhã Lâm mỉm cười láu cá. Nhật Duy nhìn cô bỗng anh khựng lại anh đang bị làm sao thế này.

Nhật Duy vội quay đi chú ý vào quyển báo, cái gì thế này Nhã Lâm mở to mắt chớp chớp nhìn Nhật Duy hình như tim cậu vừa lỡ 1 nhịp. Nhã Lâm lại lui cui dưới bếp với quyển sách nấu ăn chăm chú đọc đọc, liếc liếc sau 2h cũng ra sản phẩm. Nhật Duy lại gào lên:

- Nhã Lâm tôi đói
- Chả liên quan.

Nhật Duy hùng hổ đi xuống bếp, đã thấy cơm dọn sẵn, anh chàng nhìn cô:

- Sao không gọi
- Sao tôi phải gọi chứ?

Nhật Duy nhìn cô bĩu môi rồi nhìn bàn ăn:

- Gì đây cái gì đen thui thế kia
- Không biết tôi chỉ làm theo sách thôi- Nhã Lâm lắc đầu với ánh mắt vô số tội.

Nhật Duy ngậm ngùi cầm đũa, khuôn mặt nhăn nhó đầy đau khổ

Cô không phân biệt được muối và đường à?

Cô không biết thế nào là ngon ư?

Đây là hạt tiêu mà, cô không biết thế nào là cay ư

Nhã Lâm cố nhẫn nhịn nhưng không thể chịu được nữa Nhã Lâm cũng hét lên:

- Dừng lại, anh đứng dậy cho tôi, không cho anh ăn nữa. Tôi ăn hết
- Vâng vâng của cô hết của cô hết đây.

Nhật Duy rút điện thoại ra gọi cơm, Nhã Lâm cũng không thèm ngẩng lên nhìn.

Cơm đến Nhã Lâm bị mùi thức ăn quyến rũ, Nhật Duy nhìn cô len lén nhìn thức ăn khẽ cười. cậu cố tình quạt quạt ùi thơm bay ra, rồi lại hít hà

- Chà thơm quá

Nhã Lâm nhìn Nhật Duy với ánh mắt vô cùng đáng yêu, Nhật Duy nhìn cô:

- Muốn ăn không?
- Có

Nhật Duy đưa đĩa gấp cho cô 1 miếng rồi đưa về phía Nhã Lâm, Nhã Lâm vui mừng ra mặt nhưng đến gần Nhật Duy thu lại cười gian xảo:

- Đổi ý rồi không cho cô nữa.

Nhã Lâm tức điên nhìn Nhật Duy ăn, cô nằng hét lên:

- Không ăn nữa tên xấu xa.
- Nhã Lâm bực mình xô ghế đi lên tầng, Nhật Duy cười cười:
- Của cô này, chứ thức ăn cô nấu ăn sao nổi
 - Không ăn
 - Không hối hận chứ
 - Có chết cũng không hối hận

Đêm Nhã Lâm đói thật, cô nằng lại mò mẫm xuống bếp và thấy Nhật Duy vẫn để phần thức ăn cho cô, cô nằng vui vẻ ngồi ăn khẽ cười: " Kể ra hẳn cũng có tí lương tâm đấy chứ"

Sáng sớm Nhật Duy đã hét ầm lên trong phòng tắm:

- Nhã Lâm Nhã Lâm mau mở nước nóng đi, tôi mà ra được là cô chết với tôi.
- Có ngon thì anh ra đi, tôi đang ở cửa đợi anh này
- Cô cô, mau mở cửa cho tôi.
- Chúng ta có nên tính toán gì đó với nhau không nhỉ?
- Cô muốn làm gì?
- Đơn giản thôi, tôi sẽ không nấu cơm nữa, anh tự mà lo cho cái dạ dày của anh ấy.
- Không được
- Anh muốn chết trong đó đúng không tôi ném chìa khóa đi nhé
- Được rồi, chúng ta thương lượng, cô nấu 5 ngày tôi nấu 2
- Không tôi nấu 1 ngày anh nấu 6

- Thống nhất đi cô nấu 4 tô nấu 3 được chưa? Cô có muốn tôi phay phui tôi là ck cô với anh chàng bạn trai điển trai của cô không?
 - Được rồi, tôi ghi âm lại rồi anh đừng có chối
 - Mau mở cửa đi tôi lạnh quá.
- Nhã Lâm mở cửa Nhật Duy chạy vội ra cuốn thêm chăn:
- Lần sau cô mà khóa nước nóng lại là cô chết với tôi.
- Nhã Lâm đắc thắng đi xuống nhà.
- Hôm nay tâm trạng đang rất tốt, Nhã Lâm bá vai Thiên Ân:
- Hôm nay tớ rất vui
 - Sao thế cậu và Gia Văn có chuyện gì à? Khai ra xem nào?
 - Không phải mà là chuyện khác cơ.

5. Bí Mật Trái Tim – Chương 5

Một tuần trôi qua nhưng căn nhà gần như không lúc nào yên ổn Nhã Lâm và Nhật Duy, cả hai đều dùng cái giọng thiên phú để hù hét người còn lại.

Hôm nay Nhã Lâm lại đi hẹn hò với Gia Văn, cô nhìn Nhật Duy:

- Tối nay tôi về muộn anh tự nấu đi.
- Hôm nay là ngày cô nấu cơm mà, nấu đê không thì nấu hết những ngày còn lại
- Đã nói hôm nay tôi bận mà
- Vẫn còn sớm mà, cô lại đi hẹn hò chứ gì, không cần phải gấp gáp như thế, phải để cho hần chờ đợi chứ
- Biết rồi anh bớt lảm nhảm đi tôi nấu là được chứ gì

10 phút sau, Nhật Duy đã có 1 bát mì úp nóng hổi. Trước khi đi Nhã Lâm còn cười nói với theo:

- Ngon miệng nhé chồnggggggggggggggggggg

Nhật Duy hơi lảng lảng cái cảm giác lúc cô nàng gọi là chồng thật khó tả.

Nhã Lâm ngồi cùng Gia Văn, anh khẽ cười nhìn cô:

- Em có biết là em dành quá nửa thời gian chúng ta gặp nhau để nói về tên cùng nhà của em không?
- Hì đâu có đâu em chỉ đang xả bức xúc thôi mà. Anh không thích à? Em sẽ không nói nữa được chưa? Mà anh đang ghen à?
- Ừ anh đang ghen đấy, anh k nghĩ anh có thể chịu được 3 tháng đâu.
- Ấy nhanh mà anh phải tin em, em.....
- Em đang nhìn gì thế?
- À không có gì chúng mình về đi.

Nhã Lâm ngoái lại đằng sau, Nhật Duy đang đi cùng 1 cô gái khác, một cảm giác khác lạ cô cũng không biết mình làm sao nhưng cô có thể cảm nhận rất rõ cô đang khó chịu, rất khó chịu.

Nhã Lâm về nhà đã thấy Nhật Duy ngồi ở đó, Nhật Duy cười cười:

- Về sớm vậy sao?
- Anh cũng về sớm còn gì?

- Cô lại vừa cãi nhau với tên cao kều đó à
- Ai cho phép anh gọi như thế?
- Chà chà tiểu thư bị chọc giận rồi kìa

Nhã Lâm lườm rồi đi thẳng lên nhà, quả thực cô rất bức bối mà chẳng biết vì cái gì nữa.

Vừa đến lớp Nhã Lâm đã chạy đi tìm Gia Văn, cả hai ngồi đùng đùng ăn kem, Nhã Lâm cười:

- Oppa em đang rất bức mình mà chẳng biết vì sao nữa?
- Em ngốc
- Khó chịu lắm ấy ạ?
- Từ lúc nào?
- À là... Nhã Lâm khựng lại chẳng lẽ nói từ khi thấy tên xấu xa đó đi với 1 cô gái khác.

Gia Văn nhìn Nhã Lâm cười xoa đầu cô nàng:

- Đi chơi với anh mà không hết bức à?
- Có 1 chút, hì anh lúc nào cũng thể im lặng ở bên cạnh em.
- Nhã Lâm à nhớ nhé dù có bất cứ chuyện gì anh cũng luôn ở ngay đây, luôn bên cạnh che chở cho em.

Nhã Lâm nhìn Gia Văn khẽ mỉm cười, Gia Văn nhìn cô nhẹ nhàng anh tiến sát về phía Nhã Lâm, cô nàng thoáng đỏ mặt và hình như tim cũng đập nhanh hơn 1 chút. Nhật Duy đứng gần đó anh chàng há hốc miệng nhìn lăm lăm: " Á hôn ư, trước mặt chống như thế này ư? À mà cô ta đang lén lút, nhanh nhanh mình phải làm gì đó. Làm gì bây giờ. A điện thoại điện thoại..... Nhã Lâm Nhã Lâm mình lưu tên cô nagf là gì nhỉ? À đây đây rồi ‘nhóc ngốc’ gọi...."

Nhã Lâm nắm chặt tay khẽ nhắm mắt, cô nàng run run khi Gia Văn càng ngày càng tiến sát cô, bỗng

" Don't say yes run away now, i'll meet you when you're out....

Cả Gia Văn và Nhã Lâm cùng giật mình quay ra ngượng ngùng, Nhã Lâm bối rối

- Em có điện thoại.

Nhã Lâm vừa lục tìm điện thoại vừa nguyên rửa tên xấu xa phá đám, nhìn điện thoại là Nhật Duy, cô nghe máy giọng khó chịu:

- Anh gọi cái gì hả?
- À cũng không có gì chỉ là đang đợi vào lớp nên gọi chơi thôi, chúng ta thì có chuyện gì được chứ?
- Anh bị điên sao?
- Sao cô phản ứng thế cô đang làm chuyện gì mờ ám sao? Vào lớp đến nơi rồi mà còn ở đâu thê?

Nhã Lâm đưa mắt nhìn xung quanh:

- Anh theo dõi tôi sao?
- haha cô nghĩ ra đại thiếu gia mà như thế sao? NO NO NO
- Không có gì thì cúp đây mất hứng.

Nhật Duy quay ra nhìn Nhã Lâm khẽ cười. Vào lớp anh chàng vui vẻ lăm lăm hát, Tùng Lâm ngồi vỗ vai:

- Bị điên hả? Từ sáng đến thì lén la lén lút giờ ngồi hát như là
- Anh đang rất vui chú à?
- Có gì hot

Nhật Duy dừng lại cậu cũng không nhận ra là cậu lại vui vẻ như thế khi phá bình được Nhã Lâm, cậu cũng không hiểu nổi tại sao cậu lại cuống quýt muốn ngăn việc Nhã Lâm làm lại, Nhật Duy thần mặt ra, ngồi nghĩ ngợi rồi cuối cùng kêu lên:

- Lẽ nào mình ... lẽ nào mình....

bị điên

Hải Nam vỗ vai Tùng Lâm cười:

- Làm sao thế?

Tùng Lâm ngồi lắc đầu ngao ngán:” Biết chết liền, thôi kệ hần đi, à cậu biết Nhã Lâm lớp dưới không?”

Hải Nam cười:

- Ai mà chả biết nhưng nghe đồn đang hẹn hò với Gia Văn rồi.

- Sao chứ đánh đồn có địch mới thích chứ

- Trông mặt chú là chưa nhìn thấy địch đã buông vũ khí rồi a tha cho em, em chót đại rồi – Anh Kiệt ngồi dưới cũng đứng lên góp vài câu.

Tùng Lâm quay lại:

- Ê ông lo thân ông đi.

Nhật Duy vẫn thần thờ ngồi nghĩ bỗng nghe thấy tên Nhã Lâm lại quay sang hóng. Tùng Lâm cười cười:

- Đang định tán cô nàng ấy đây?

- Ê liệu có được 1 tuần không đây- Hải Nam ngồi nó về khinh bỉ

- Đây lần này nghiêm túc nha

- Cái danh sách nghiêm túc của cậu nó dài đến cổng trường rồi đấy- Anh Kiệt lại thêm vào.

Tùng Lâm quay lại đấm cái bụp cái vào tay Anh Kiệt:

- Thôi đề, đã bảo là nghiêm túc mà

6. Bí Mật Trái Tim – Chương 6

Nhật Duy ngồi đủng đỉnh:

- Bỏ đi cô ấy có chồng rồi đấy, là anh đây

Cả lũ cười ầm: “Ừầy”

Nhật Duy cười cười:

- Đã bảo thật lại không tin

- Đạo này ngồi nhiều với Anh Kiệt nên thành đại đồ đệ của Anh Kiệt rồi- Hải Nam cười lớn

- Thế Phương Ly thì vứt xó nào rồi, lôi ra để cho Hải Nam đề – Tùng Lâm cũng cười

- Anh thích chế độ đa thê mà.

Cả lũ cười lớn rồi xông vào đánh Nhật Duy hội đồng.

Vừa về đến nhà đã thấy Nhã Lâm lui cui dưới bếp, anh chàng mỉm cười nghĩ đến cảnh chồng đi làm về vợ đã ở nhà nấu cơm chờ sẵn.... CHOANG tiếng đĩa vỡ đưa anh chàng trở về với hiện tại:

- Vợ à anh chưa lĩnh lương đâu em làm vỡ hết đĩa thể mai chúng ta dùng bằng gì

Nhã Lâm ngẩng lên nhăn nhó:

- Anh lại bị làm sao thế? Sồn hết cả da gà, uống lộn thuốc hả?

Nhật Duy cười:

- Dọn đi không cần phải nấu lát chúng ta phải đến 1 nơi

- Chúng ta cứ làm như thân quen lắm không bằng.

- Hôm nay vợ anh nóng tính quá.

- Thôi đề tôi là vợ anh thì cô người yêu anh tính sao? – Nhã Lâm giật mình cô vừa lỡ lời

Nhật Duy cười nham hiểm:

- Sao biết tôi có người yêu, vợ cũng điều tra anh à?

- Anh thôi ngay đi đừng có gọi tôi là vợ, tôi đánh cho lại kêu tôi hiền.

- Haha đùa với cô vui thật, mấy bộ váy trong tủ ấy cô chọn 1 cái đi

rồi 8h chúng ta đi, không cần trang điểm quá đậm anh không muốn ai nhìn vợ anh cả?

- Tên diên này.

Nhã Lâm đi lên phòng cô chọn 1 chiếc đầm ren liền màu trắng khá đơn giản và trang điểm khá nhẹ. Cô ngắm mình trong gương” Cũng không quá tệ”

Nhật Duy ở dưới đã gào lên:

- Vợ à chúng ta trễ rồi.

Nhã Lâm vừa xuống vừa cầu nhàu:

- Hôm nay anh ăn phải cái gì thế hả?

Nhật Duy khẽ cười định trêu Nhã Lâm nhưng cậu khựng lại đơ 1s 2s 3s

Nhã Lâm nhìn Nhật Duy nhăn nhó:

- Anh lại bị làm sao thế?

Nhật Duy lắp bắp

- À ... không... không ... không có gì.

- Đi thôi

Nhật Duy chạy theo vừa đi vừa thì thầm ” vẫn biết cô ta xinh nhưng không ngờ lại đến mức này, ôi tim mình lại đập nhanh rồi ai da”

Nhã Lâm đến một bữa tiệc của gia đình Nhật Duy , cô nàng lễ phép chào bố mẹ Nhật Duy cả 2 có vẻ rất hài lòng, bữa tiệc toàn những người làm ăn, Nhã Lâm thấy cô ấy lạc lõng, cô cầm ly nước cam nhìn xung quanh Nhật Duy đang nói chuyện với vài người trông anh ta trong bộ vest trông cũng không đến nỗi nào , nhưng đằng sau khuôn mặt thiên thần đó là 1 con người khác cô nagf khẽ lắc đầu. Cô thấy Nhật Duy tiến về phía mình, và đi cùng 1 cô gái nữa, cô gái đi bên cạnh trông thật rạng rỡ.

Nhật Duy cười:

- Đây là Phương Ly, hai người chào nhau đi. Đây là Nhã Lâm

Nhã Lâm cúi đầu, Phương Ly cười:

- Thì ra cậu là Nhã Lâm nghe Nhật Duy kể rất nhiều nhưng có vẻ không như những gì Nhật Duy hay nói

- Hắn ta nói xấu mình chứ gì mình chẳng quan tâm đâu.

- Chúng ta có thể làm bạn chứ, mình cũng đến đây với bố mẹ nhưng chẳng có chỗ nào chơi cả

- Ngồi đây đi, mình khuyên cậu đừng nên ở gần Nhật Duy quá nhiều, cậu sẽ bị ảnh hưởng đó

- Này tôi còn ở đây đây- Nhật Duy khẽ lườm Nhã Lâm

- Ai bắt anh ở đây chứ.

Nhã Lâm cùng Phương Ly trò chuyện khá vui vẻ, cả hai như quen từ lâu, cảm giác rất thân mật.

Phương Ly cười nhìn Nhã Lâm

- Bạn rất xinh, ở cùng Nhật Duy vui chứ?

- Không vui chút nào cổ họng mình nhĩ tai mình như sắp hỏng hết rồi

- A Nhật Duy cũng nói như thế

- Đừng tin hấn ta.

- Bạn muốn ăn gì không chúng ta ra chỗ kia đi mình đói từ lúc đến mà chưa tìm được ai cùng đi cả

Cả hai vui vẻ đi ra bàn ăn, người phục vụ không cẩn thận va vào Nhã Lâm khiến cả bát súp nóng đổ vào cô, Nhã Lâm kêu lên: " Ầ"

Phương Ly cuống quýt :” cậu không sao chứ”

- À à chắc không sao đâu

- Thế này mà là không sao à? Nhật Duy đã đến từ lúc nào.

Nhã Lâm ú ớ chưa kịp nói gì thì đã bị Nhật Duy kéo vào nhà vệ sinh trước sự ngỡ ngàng của Phương Ly, một tiếng đứt phụt trong trái tim của cô.

Nhật Duy lôi Nhã Lâm vào nhà vệ sinh, anh chàng ngâm tay cô nàng vào nước lạnh vừa càn nhần:

- Cô là đồ ngọc hã bị như thế này mà còn kêu không sao? Nhìn đi cả bàn tay đỏ ửng lên đây này.

Nhật Duy ngẩng lên nhìn Nhã Lâm vẫn đang trong trạng thái đơ toàn phần:

- Đau không?

- Không đau chỉ hơi rất thôi.

Phương Ly đứng sững, cô không nghĩ là Nhật Duy có thể làm thế, cậu ấy đang rất lo lắng cho Nhã Lâm, ánh mắt đó, cử chỉ đó biểu hiện rất rõ, cô không nghĩ có ngày Luan sẽ rời xa cô như thế, cô gái ấy Nhật Duy mới biết hơn nửa tháng thôi mà.

Nhật Duy đi ra rồi cậu xin phép về sớm, Phương Ly cười nhìn Nhã Lâm:

- Cậu không sao chứ?

- Uh giờ thì không sao rồi, cậu có bị thương không lúc ấy cậu cũng đứng gần mình mà.

Phương Ly vội đưa bàn tay đang đỏ ửng của mình ra sau cười:

- Không mình không sao cả, 2 người về đi

- Anh về trước đây, anh sẽ điện thoại cho em được chứ

- Dạ, anh đưa cô ấy về đi.

7. Bí Mật Trái Tim – Chương 7

Nhã Lâm ngồi trong xe nhìn Nhật Duy:

- Phương Ly là bạn gái của anh đúng không?

Im lặng

- Anh có biết việc anh vừa làm khiến cô ấy tổn thương k?

- Anh có thấy sự bối rối trong mắt cô ấy không? Như là cô ấy sắp khóc ấy.

- Cô im lặng giùm đi.

Nhã Lâm bĩu môi. Về đến nhà Nhật Duy ngồi bồi thuốc cho Nhã Lâm, cô nàng lại thủ thủ:

- Anh mau đến chỗ cô ấy đi cô ấy hẳn phải buồn lắm đấy.

- Cô không thể im lặng được hay sao?

- Ai dè mau đến đi, hình như cô ấy cũng bị thương đấy

- Cô ấy tự lo được không ngốc như cô đâu?

- Này tôi đâu có ngốc anh mới là thằng ngốc ấy, mau đi nếu k cô ấy giận là anh mất cô ấy luôn đấy.

Nhã Lâm cũng không hiểu mình đang nói cái gì nữa, rõ ràng cô không thích Nhật Duy đi với cô ấy, cô đã rất khó chịu, kể cả bây giờ cô thực sự không muốn Nhật Duy đi đến đó nhưng cô cũng thấy Nhật Duy thả dãi khi đưa cô về, cô cũng thấy được là Nhật Duy cũng có lo cho Phương Ly, cô cũng thấy được sự bối rối của Phương Ly khi cố gắng giấu đi bàn tay cũng bị thương. Nhã Lâm nhìn Nhật Duy cô thực sự mong cậu có thể không đi.

Nhật Duy nhìn Nhã Lâm, cậu khẽ nhủ, cô gái này tuy hơi ngốc nhưng thật sự rất tốt bụng, cười nhẹ:

- Mai đến cũng được mà, cô lên phòng nghỉ ngơi đi.

Nhã Lâm khẽ mỉm cười nhưng nhìn Nhật Duy cô nàng lại thả dãi.

Nhật Duy lặng lẽ đi về phòng, cậu ngồi suy nghĩ lẽ nào cậu đã thực sự thích Nhã Lâm, nhìn thấy cô nàng bị cậu chọc cho tức điên thật vui, từng ngày có Nhã Lâm hôm nào cậu cũng thoải mái cũng được cười, hôm nay nhìn thấy cô bé bị thương thực sự cậu lo lắng vô cùng. Cậu không muốn đến chỗ Phương Ly vì cậu sợ ánh mắt sững sờ của Phương Ly, cậu không biết mình sẽ phải đối mặt như thế nào với ánh mắt ấy.

Sáng Nhã Lâm đã thấy Nhật Duy cặm cụi dưới bếp, anh chàng đeo tạp dề hồng và đang nấu rất chăm chú, Nhã Lâm khẽ mỉm cười, cô thấy vui khi nhìn Nhật Duy như thế.

- Mau xuống ăn đi.

- Ủi hôm nay chắc trời bão to quá

- Không có đâu, tôi nấu cho cô tôi đánh dấu rồi khi nào khỏe cô phải nấu gấp đôi.

- Đúng rồi không nên tin vào lòng tốt của 1 con người có bản chất xấu xa mà.

- Mau ăn đi.

Nhật Duy đến chỗ Phương Ly, cậu nhìn vết thương trên tay cô đã được băng bó, cậu lo lắng:

- Hôm qua em cũng bị thương sao?

- Nếu em nói em bị thương anh có làm như anh làm với Nhã Lâm k?

- Anh ... anh xin lỗi

- Anh chẳng có lỗi gì cả.

- Phương Ly à

- Anh thích cô ấy rồi đấy anh có biết không? Anh đừng có chối, ánh mắt của anh hôm qua đã nói lên tất cả rồi, em chỉ hơi ngạc nhiên là anh có thể thích cô ấy nhanh đến vậy thôi. Quan hệ của chúng ta đâu đến mức ấy đúng không? Em không sao đâu.

- Phương Ly à ngay cả bản thân anh anh cũng không hiểu nữa.

- Ở bên cạnh cô ấy anh vui k?

- Có

- Rất thoải mái, rất yên bình

- Uh

- Cô ấy có làm sao thì rất lo lắng

- Anh...

- Anh ghen khi thấy cô ấy ở cùng người đàn ông khác, hôm qua khi cô ấy nói chuyện với người khác anh luôn nhìn cô ấy dò xét

Im lặng,

Phương Ly nhìn Nhật Duy thở dài:

- Anh thừa nhận đi. Đừng cảm thấy áy náy với em, chúng ta đơn giản chỉ là bạn thân thôi đúng không? Anh về đi, em phải đến trường rồi.

Nhật Duy lững thững đi về cậu nhìn Nhã Lâm nằm ngủ ở ghế, cậu dừng lại khẽ mỉm cười nhẹ nhàng ngồi xuống:

- Cô nhóc này đâu cũng ngủ được.

Kéo chân lên đắp cho cô, anh vuốt nhẹ mấy sợi tóc vương trên mặt Nhã Lâm, khẽ thì thầm:

- Lúc em ngủ em trông em thật là hiền.

Nhã Lâm tựa mình: " Khoai lang à, đừng có chạy nữa mà"

Nhật Duy khẽ cười lắc đầu.

Buổi sáng Nhã Lâm ngáp ngáp dài đi xuống dưới nhà đã thấy Nhật Duy ngồi sẵn ở bàn, cô đi xuống nhìn anh dò xét:

- này anh làm sao mà sáng ra đã ngồi tự kỷ thế?

Nhật Duy ngẩng lên nhìn cô, Nhã Lâm ngồi xuống ghế hỏi han:

- Không lẽ anh bị đá rồi, cô gái ấy bỏ anh sao?

Nhật Duy ngồi nhịn cười, Nhã Lâm lại tiếp:

- Để tôi đến nói rõ cho cô ấy nghe nhé, chúng ta đơn thuần k có gì cả.

- Không cần cô chúng tôi chẳng có gì cả?

- Là sao?

- Chả sao cả? Cô bị muộn học rồi đấy.

- Xì

Gia Vãn vừa nhìn thấy Nhã Lâm, vội vàng chạy lại:

- Tay em làm sao thế kia?

- À em bị bỏng nhưng qua loa thôi mà, không sao đâu ạ.

- Thật chứ mà ai băng bó cho em vậy trông ghê quá, qua đây anh thay cho.

Nhã Lâm vội kêu lên:

- A không cần đâu em thấy thế này cũng được mà, anh không phải lo đâu mau vào lớp thôi.

Gia Vãn khẽ cốc đầu cô nàng cười, Nhật Duy thấy đau cậu khẽ cười chính bản thân mình. Điện thoại của Phương Ly.

Quán cà phê mà 2 người thường đến, Nhật Duy đến Phương Ly đã ngồi đợi sẵn, cô nàng cười rạng rỡ:

- Anh có vẻ không vui khi em gọi anh nhỉ?

- Anh... à anh... đâu có

- Em lại còn k hiểu anh sao?

Nhật Duy khẽ cười ngấm ngầm cả phê Phương Ly nhìn anh khẽ cười:

- Anh đang căng thẳng như kiểu làm gì xấu bị em bắt được ấy. Anh thả lỏng người đi em đâu có đáng sợ như thế?

- Anh vẫn thoải mái mà

- vậy em nói luôn nhé. Em rất là thích Nhã Lâm cô bạn ấy thực sự rất xinh, dễ thương lại vô cùng cởi mở đáng yêu nhưng em k thể nhường anh được, em sẽ cạnh tranh công bằng với cô ấy để lấy lại anh.

8. Bí Mật Trái Tim – Chương 8

- Phương Ly à anh...

- Em không có làm gì cô ấy đâu, chỉ là em sẽ chính thức theo đuổi anh thôi mà, ăy chưa gì mà anh đã lo cho cô ấy sao?

- Không ăy anh không phải như thế?

- Em nghĩ anh và cô ấy cũng chẳng sao cả nhưng em k cam lòng cô ấy và anh mới biết nhau có hơn nửa tháng, chúng ta là 15 năm đấy. Em không cam chịu như thế thôi.

Nhật Duy cười méo mó:

- em... chúng ta....

- Xem ra bây giờ anh không cả làm chủ được mình nữa rồi kìa. ANh thích cô ấy thế à?

Phương Ly nhìn anh chằm chằm, mình: " Nhã Lâm tỉnh lại đi, m cũng đâu có là gì của người ta đâu, chỉ là ở cùng nhà thôi mà, quên đi"

Nhật Duy vừa về đến nhà đã hò hét:

- Nhã Lâm Nhã Lâm hôm nay muốn ăn gì k? Tôi mời.

Nhã Lâm khẽ cười " thì ra làm hòa với cô ấy khiến anh ta vui như thế"

Nhã Lâm tháo tạp dề nhìn Nhật Duy:

- Không muốn ăn gì cả? Anh tự đi mà ăn 1 mình đi.

- Này cô làm sao thế? Có chuyện gì à?

- Không có không có, anh thì vui rồi. Anh cứ tận hưởng niềm vui đó 1 mình đi. Hâm

Nhật Duy dơ đứng giữa nhà, cậu k hiểu mình làm sai chuyện gì nữa.

Cậu đến chỗ Tùng Lâm, cậu choáng trong phòng Tùng Lâm có treo ảnh của Nhã Lâm và hình nền điện thoại nữa đều là ảnh cô nàng, Nhật Duy nhìn Tùng Lâm:

- Này chú thích cô nàng này thật đấy à?

- Thế hyung nghĩ em đùa sao? Em chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này đâu.

- Chú định làm gì hả?

- Ai dâ bí mật, ở trường có không biết bao nhiêu là người thích cô ấy đâu.

Xinh đẹp này, học giỏi này, ngoan ngoãn này, đáng yêu này.

Nhật Duy vật vã trong phòng, mình phải làm gì đây, 1 anh chàng cao kều chưa đủ lại còn cả Tùng Lâm nữa. Tùng Lâm lại rất đáng yêu, cô ta mà thích Tùng Lâm thì thôi xong rồi, hay là nói thẳng cho cô ấy nghe, ai

dà cô nhóc chậm tiêu như thế làm sao mà biết được đây làm thế nào đây. Nhật Duy nhắm mắt khẽ thở dài, cậu mở mắt ra là Nhã Lâm cậu sốc bất dậy, đập vào đầu Nhã Lâm cái ” CỐP”

- Này sao cô vào đây cô định làm gì hả?

- Tôi phải hỏi anh mới đúng, nằm với cái tư thế quái gở, mắt nhắm nghiền miệng lẩm bẩm tay chân thì khua múa, tôi nghĩ bệnh anh nặng lắm rồi đây.

- Tôi làm gì trong phòng tôi là việc của tôi, cô vào đây là có ý gì. Tôi giữ tấm thân này trong trắng suốt 23 năm đấy.

Nhã Lâm bật cười:

- Vâng vâng trong trắng, vậy mới có tấm thân trong trắng suốt 23 năm đi xuống nấu cơm đê, hôm nay là ngày của anh đấy.

Nhã Lâm vừa đi vừa cười nhìn Nhật Duy, Nhật Duy vò đầu bứt tóc:” Mình vừa nói cái quái gì không biết”

Ngồi ăn cơm Nhã Lâm im lặng, cô thấy Nhật Duy là lại nhớ lại nụ cười thoải mái của anh ta lúc ngồi cùng Phương Ly. Nhật Duy cũng không thoải mái như ngày xưa nữa. Anh chàng nhìn Nhã Lâm:

- Này cô đã bao giờ nghĩ cô sẽ bỏ anh chàng cao kều của cô chưa?

- Chưa?

- Không bao giờ có ý nghĩ sẽ tìm 1 người đàn ông tốt hơn ư?

- ANh ấy rất tốt, anh ấy chơi với tôi từ bé lúc nào cũng bảo vệ cho tôi, lý do gì tôi phải bỏ anh ấy?

- Như thế đâu gọi là yêu được?

- Anh lại bị làm sao thế? Sao tự nhiên lại tò mò chuyện của tôi.

- À thì hỏi thôi mà.

Nhã Lâm về phòng, cô thấy buồn buồn mà cũng chẳng biết vì chuyện gì nữa, buồn vì cái gì được cơ chứ. Gia Văn gọi điện cho cô:

- Em đang làm gì thế chúng ta gặp nhau đi.

Nhã Lâm xuống nhà thấy Nhật Duy vẫn ngồi đó:

- Anh lại tự kỷ nữa hả?

- À không không, mà giờ này cô còn định đi đâu?

- Đâu có liên quan đến anh.

- Tôi đi cùng được không?

Nhã Lâm ngẩng lên nhìn Nhật Duy:

- Anh có chuyện gì à?

- Không có chỉ là nhìn thấy cô đi thì muốn đi thôi.

- Không được tôi đi hẹn hò anh đi làm gì?

- Để tôi đưa cô đi không được sao?

Nhã Lâm hơi ngạc nhiên, cô nhìn Nhật Duy ánh mắt đó khuôn mặt đó, tim cô đập hơi nhanh thì phải. Nhã Lâm mỉm cười, Nhật Duy thấy ngại, mặt anh chàng bắt đầu đỏ bừng:

- Ay da cô đừng có nghĩ bậy thôi tôi có việc rồi, cô mau đi đi.

Nhã Lâm cười:

- Anh muốn ăn gì không? Lát tôi mua cho.

- Khoai lang.

Nhã Lâm đi gặp Gia Văn nhưng tâm trạng cô nàng lại vui vì chuyện khác.

9. Bí Mật Trái Tim – Chương 9

Vừa nhìn thấy Nhã Lâm Gia Văn đã ôm chầm lấy cô, Nhã Lâm giật mình:

- Có chuyện gì ạ?

- Không chỉ là anh nhớ em. Chỉ cần như thế này 1 phút thôi.

Nhã Lâm khẽ vỗ nhẹ vai Gia Văn, chắc hẳn có chuyện gì mới khiến anh trở nên như thế này.

Nhật Duy nhìn đằng xa, anh chàng lặng lẽ quay về khẽ cười chính bản thân mình, thì ra cảm giác thích 1 người là như thế, cảm giác đau khi thấy cô gái ấy thích 1 người con trai khác.

Nhã Lâm về nhà với túi khoai nướng trên tay, cô hớn hờ gọi Nhật Duy:

- Này tôi mua khoai về rồi đây mau xuống ăn đi.

Không có tiếng trả lời, Nhã Lâm mò mẫm lên phòng Nhật Duy vừa tắm xong, anh chàng đang mặc áo Nhã Lâm thấy thế vội hét lên:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nhật Duy giật mình lấy áo luống cuống che người cũng kêu lên:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nhật Duy nhìn Nhã Lâm kêu lên:

- Ai cho cô xông vào phòng tôi hả?

- Ai bảo anh không khóa cửa chứ?

- Nhưng đây là phòng tôi mà.

Nhã Lâm xấu hổ chạy mất, lát sau cô lại chạy sang nhưng gõ cửa, Nhật Duy chạy ra:

- Gì thế?

Nhã Lâm chìa túi khoai lang cho Nhật Duy rồi chạy mất. Nhật Duy nhìn cô nàng mặt đỏ bừng bừng chạy đi cười: " Cô nàng cũng biết xấu hổ cơ đấy"

Sáng Nhã Lâm vừa đến lớp đã thấy Tùng Lâm- anh bạn cùng câu lạc bộ ảo thuật đứng đợi mình với 1 bó hoa hồng cô nàng chưa hết choáng váng thì đã thấy Nhật Duy ở bên cạnh lôi tuột cậu ta đi. Tùng Lâm kêu lên đau đớn:

- Hyung anh làm cái gì vậy Nhã Lâm nhìn thấy em rồi, cô ấy đang cười với em mà, này bỏ tay em ra đi, á đau bỏ em ra, cô ấy đang nhìn em kìa, bỏ ra đi....

Nhã Lâm đứng sững nhìn Nhật Duy đang kéo anh chàng kia đi, cô nàng thấy thật thoải mái lại vui vui nữa.

Thiên Ân vỗ vai Nhã Lâm:

- Này cô gọi cậu đi nộp đề tài tuần trước đấy, cô bảo cậu hẹn cô ngày hôm nay mà đúng không? Cô đang đợi trên phòng ấy.

Nhã Lâm bối rối cô nàng lục tìm trong túi xách không có, đề tài mà cô dày công nghiên cứu. Hôm qua, Nhã Lâm vò đầu bứt tóc, chết rồi mình hôm qua lúc cầm khoai snag cho Nhật Duy mình có cầm tập đó đi chắc lúc nhìn thấy anh ta bán khóa thân mình luống cuống làm rơi mất rồi, làm thế nào bây giờ. Nhã Lâm bần thần suy nghĩ thì Thiên Ân lay cô:

- Này này anh trai đẹp trai nhất trường mình kìa

- Mình không có thời gian để quan tâm đâu.
- Qua nhìn đi, anh ta hướng về lớp mình kìa?

Nhã Lâm lơ đãng ngẩng mặt lên nhìn, là Nhật Duy, cô nàng lại nằm xuống:

- Có ai đâu
- Kia kìa Nhật Duy oppa đấy.
- Hắn ta mà đẹp trai nhất trường ư?
- Uh , kìa đi vào lớp mình kìa. Đẹp thật đấy.

Cả bọn con gái xôn xao, tất cả đều nín thở nhìn theo từng bước chân Nhật Duy, anh chàng đứng trước mặt Nhã Lâm:

- Đây bài tập của cô này.

Nhã Lâm reo lên sung sướng, cô nhìn Nhật Duy với ánh mắt biết ơn, Nhật Duy cúi xuống sát mặt cô nhìn cô:

- Hôm nay cô nấu cơm

Nhã Lâm ngẩng lên, khuôn mặt 2 người thật sự rất gần nhau, tim Nhã Lâm đập mạnh cô luống cuống, thì tay cô chạm vào tay Nhật Duy cả 2 ngượng ngùng quay đi. Nhật Duy nhìn Nhã Lâm :” Tôi đi đây”

Nhật Duy rời đi tất cả mọi người dồn hết sự chú ý vào Nhã Lâm, Gia Văn tiến lại chỗ cô:

- Có thể cho anh 1 lời giải thích không?

Nhã Lâm nhìn Gia Văn lần đầu tiên cô thấy sự tức giận trong ánh mắt của Gia Văn, cô có thể nhìn thấy rõ sự lo lắng bất an của anh, cô mỉm cười:

- Bạn cùng nhà em đấy ạ.
- Anh xin lỗi hình như anh hơi vô lý.

Nhã Lâm vừa về đã thấy Nhật Duy ngồi sẵn ở ghế

- Đây lần sau anh đừng đến lớp tôi nữa. Anh có thể nhắn tin để tôi đến lấy
- Sao vợ muốn tự mình đi tìm anh à? Ừ cũng được lần sau anh sẽ gọi.
- Tôi không đùa đâu. Dù sao cũng cảm ơn anh.
- Báo đáp đi
- Anh muốn cái gì?
- Đi chơi với tôi 1 hôm đi.
- Người yêu anh không ghen à?
- Tóm lại là có đi không đây?
- Uh có đi, hôm nay hay ngày mai.
- Ngày mai nhé, 8h mai nhé.

Nhã Lâm khẽ gật đầu nhìn Nhật Duy.

7h Nhật Duy trên phòng loay hoay, áo này, ây không cái này quá đơn giản rồi, cái này đi, không cái này không hợp với tóc mình, mùi nước hoa này, không phải là quá nồng sao. Nhật Duy loay hoay 1 hồi cuối cùng cũng khẽ cười gật đầu trước gương. Cậu qua phòng Nhã Lâm cô nàng vẫn chưa về, Nhật Duy định gọi điện nhưng lại thôi. Cậu nhắn tin cho Nhã Lâm: ” Tôi đợi ở công viên nhé. Đúng 8h phải có mặt đấy. Tôi sẽ đợi”.

Nhật Duy ngồi đó, tất cả những cô gái đi qua đều phải chú ý đến, Nhật Duy ngồi mỉm cười : ” Ấy da liệu mình có khiến cô nàng choáng vì sự đẹp trai manly của mình hay không nhỉ”

8h, 8h30, 9h vẫn không thấy Nhã Lâm đâu cả, trời đã bắt đầu có mưa Nhật Duy vẫn cứ ngồi đó, điện thoại Nhã Lâm cũng không liên lạc được, cậu gọi điện thoại 1 cho cô 1 cách điên cuồng nhưng k được. 10h Nhật Duy vẫn ngồi đó, cậu vẫn đợi vì Nhã Lâm bảo nhất định cô sẽ đến. 11h cậu vẫn ngồi đó đợi cô. 12h cậu khẽ cười rồi đi về nhà, căn nhà vẫn tối om, Nhã Lâm vẫn chưa về, lúc này Nhật Duy lo lắng thực sự, Nhật Duy chạy vội ra đường gọi Nhã Lâm, Nhật Duy chạy trong vô thức, bản thân cũng không biết mình sẽ chạy đi đâu để tìm thấy Nhã Lâm.

10. Bí Mật Trái Tim – Chương 10

Nhưng Nhật Duy khựng lại, là Nhã Lâm cô ấy đang ngồi cạnh Gia Văn, không mà là cô ấy đang ôm Gia Văn.

Nhã Lâm về nhà đã gần 2h sáng, đẩy cổng bước và cô thấy Nhật Duy đang nằm ở sân người ướt sũng, vội vàng che ô cho Nhật Duy cô vội đỡ Nhật Duy dậy:

- Này anh không sao chứ?

Nhật Duy khó nhọc mở mắt ra nhìn Nhã Lâm:

- Cuối cùng thì em đã trở về anh cứ nghĩ em sẽ không bao giờ quay lại đây nữa

- Này anh nói cái gì thế hả? Xin lỗi vì không thể gọi điện cho anh nhưng sao anh lại ở ngoài này.

- ANh chờ em. Anh sợ em sẽ không về lại đây nữa.

Nhã Lâm sờ trán Nhật Duy:

- Anh sốt rồi này, mau lên vào nhà đi.

- Anh chẳng sao cả. Nhã Lâm à anh thích em.

Tiếng sấm, tiếng mưa Nhã Lâm chẳng nghe thấy gì cô nàng lẩm bẩm: ”

Không biết dầm mưa từ lúc nào nữa”.

Nhã Lâm cố gắng mãi mới dìu được Nhật Duy vào nhà, cô nàng luống cuống:

- Chết rồi làm sao để thay quần áo cho hấn ta được bây giờ

- kệ đi

- Nhưng hấn sẽ ốm mất vì mình mới ra nông nổi này.

Phù cuối cùng cũng xong. Nhã Lâm thay quần áo cho Nhật Duy rồi . Cô sờ trán thấy nóng, vội vàng lấy khăn ướt đắp cho Nhật Duy,

- Lạnh quá, lạnh quá

Nhã Lâm chỉnh điều hòa nhiệt độ, cô sang vào phòng lấy chăn đắp cho anh nhưng Nhật Duy vẫn luôn miệng kêu lạnh. Nhã Lâm nắm tay Nhật Duy:

- Tôi hết cách rồi, phải làm thế nào đây.

- Lạnh quá, lạnh quá

Nhã Lâm nhìn Nhật Duy đang mê man, cô lấy hết can đảm ôm lấy chặt lấy Nhật Duy, tay Nhật Duy vẫn nắm chặt tay cô.

Sáng Nhật Duy chợt mình thức giấc cậu giật mình Nhã Lâm đang nằm trong lòng cậu, tay cậu vẫn xiết chặt tay Nhã Lâm, cậu mơ hồ tối qua hình như Nhã Lâm đã không đến rồi cậu chạy đi tìm cô ấy nhưng điều đó k còn quan trọng nữa, quan trọng là cô nàng đang cuộn tròn như 1 chú mèo trong lòng cậu. Cậu vuốt nhẹ

tóc cô, nhẹ nhàng hôn lên má, rồi rất tự nhiên hôn lên môi Nhã Lâm rồi ôm chặt cô khẽ cười. Nhã Lâm tựa mình thức giấc Nhật Duy thấy thế vội nhắm mắt lại, cô sững lại cô đang nằm

lòng Nhật Duy, cô nàng gỡ nhẹ tay Nhật Duy ra nhưng Nhật Duy giả vờ xiết chặt cô hơn nữa. Nhã Lâm càng cố thoát ra thì Nhật Duy càng ôm cô chặt hơn. Nhã Lâm hất mạnh tay Nhật Duy ra anh chàng giả vờ nhăn nhó mở mắt ra rồi còn giả vờ kêu lên:

- Á sao cô lại ở đây? Cô đã làm gì tôi hả? Tắm thân trong trắng của tôi.

Nhã Lâm không nói không rằng sờ trán Nhật Duy, gật đầu:

- Đỡ sốt rồi, anh hét to như thế chắc là không còn gì đáng ngại nữa

- Nay đừng đánh trống lảng cô đã làm gì tôi hả?

- Không có làm gì cả, anh nghĩ tôi có thể làm gì anh cơ chứ. Tắm thân của anh vẫn còn trong trắng lắm đấy. Anh nghĩ đi tôi nấu cháo cho anh.

Nhật Duy nhìn Nhã Lâm đi khẽ cười, anh chàng đỏ mặt khi nghĩ đến lúc anh hôn cô nàng lúc này.

Nhật Duy nhìn bát cháo với ánh mắt ngờ vực, Nhã Lâm đưa thìa cho anh:

- Tôi không cứu anh rồi đầu độc anh đâu mà lo. Mau ăn đi thuốc của anh đây?

- Cô đang lo cho tôi ư?

- Xin lỗi hôm qua tôi không thể gọi cho anh được. Tôi có việc nên phải đi. Anh ở đó đến mấy giờ vậy? Sao lại không vào nhà. Hôm qua người anh như 1 hòn than luôn ấy. Giờ còn thấy khó chịu không?

- Không sáng uống thuốc rồi nên khỏe rồi.

- Lại lắm nhảm nữa, mau uống đi.

- Sao hôm qua cô không đến? Cô đã hẹn rồi mà.

- Tôi xin lỗi

- Vì bạn trai cô đúng không?

Nhã Lâm im lặng, Nhật Duy nhìn cô:

- Tôi đã đợi rất lâu, tôi đã sợ cô không quay về ngôi nhà này nữa.

Nhã Lâm nhìn Nhật Duy bối rối, ánh mắt chân thành của Nhật Duy khiến cô mất tập trung:

- Tôi đi học đây.

Nhã Lâm lên thư viện cô thấy bối rối cô không biết phải làm sao nữa, cuộc nói chuyện với Gia Văn hôm qua khiến cô lo lắng.

FLASH BACK

- Nhã Lâm chúng ta ra nước ngoài đi.

- Anh có chuyện gì đúng không?

- Bố anh có người phụ nữ ở bên ngoài, bố anh đã dẫn họ về nhà, mẹ anh phát điên, anh thực sự rất muốn ở bên bà an ủi được phần nào nhưng bà ấy ghét anh vì khuôn mặt giống bố của anh. Bà ấy gào thét là đánh anh mỗi khi anh xuất hiện.

Nhã Lâm khẽ ngả đầu Gia Văn vào vai mình

- Em biết không anh bây giờ chán ghét cả chính bản thân anh nữa. Anh hận bản thân sao lại giống ông ta đến vậy.

Nhã Lâm ôm Gia Văn:

- Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi mà. Anh phải kiên cường lên.

END FLASH BACK

Cô không thể bỏ rơi Gia Văn lúc này nhưng cô thực sự không muốn phải xa Nhật Duy 1 chút nào cả. Cô không biết từ lúc nào cô đã rất lo lắng cho Nhật Duy, không biết từ lúc nào cô muốn được cãi nhau, được trêu chọc anh ta, muốn nấu ăn ngon hơn 1 chút, muốn quan tâm nhiều hơn 1 chút nữa.

Nhã Lâm về nhà thấy Nhật Duy nằm ở ghế:

- A vợ đã về, vợ ơi anh đói lắm.
- Anh thôi ngay đi. Muốn ăn gì nào?
- Sườn xào chua ngọt.
- Thật hả may quá tôi mới mua thêm cam.

Nhật Duy nhìn Nhã Lâm méo mó: " Tôi đang bị ốm mà"

11. Bí Mật Trái Tim – Chương 11

Không biết từ bao giờ Nhật Duy đã quen với vị mà Nhã Lâm nấu tuy khá là kinh khủng nhưng với cậu nó thực sự ấm áp, cậu thích nhìn trộm cô khi cô nàng cúi đầu nấu bếp với quyển sách mà cậu đưa, thỉnh thoảng lại là Á đau quá, choang choang, rầm rầm. Cậu chợt nhận ra từ ngày có cô ấy cuộc sống tẻ nhạt trước đây đã có màu sắc và cả âm thanh nữa.

- Tôi có chuyện muốn nói với anh
- Chuyện gì thế vợ, món này của vợ vẫn còn kinh khủng lắm đấy.
- Thôi để lúc khác đi, anh mau ăn sườn của anh đi.

Nhã Lâm chạy lên phòng cô thực sự không muốn rời khỏi đây.

Nhật Duy nằm ườn ra ghế, Nhã Lâm lui cui rửa bát, Nhật Duy thấy lạ hôm nay cô ấy k cần nhả gì cả, chuông cửa reo, Nhã Lâm vội chạy ra mở cửa, là Tùng Lâm, Hải Nam, Anh Kiệt và cả Suho nữa. Cả bọn ngạc nhiên nhìn Nhã Lâm đang đeo tạp dề rồi lại nhìn Nhật Duy đang nằm đọc báo.

Tùng Lâm hét lên:

- Nhã Lâm sao bạn ở đây? Lại còn mặc thế này nữa.

Nhã Lâm đơ, cả bọn nhao nhao Nhật Duy cười:

- Đã bảo rồi mà chú từ bỏ đi mà.

Tùng Lâm kêu lên:

- Á không chịu đâu không chịu. Nhã Lâm làm bạn gái mình đi. Mình rất là thích bạn đấy.

Nhật Duy xông ra túm tay Tùng Lâm đang có ý định cầm tay Nhã Lâm:

- Cậu lại định làm gì thế hả? Mọi người vào nhà đi, không cho tên này vào.

Tùng Lâm ở ngoài nhảy loạn lên:

- Cho em vào cho em vào đi hyung, Nhã Lâm mở cửa ỳnh đi.

Cả bọn vẫn ngơ ngác Nhật Duy cười:

- Đây là.....
- Tụi mình là anh em họ, mình sống ở đây – Nhã Lâm vội vàng lên tiếng.

Nhật Duy dừng lại nhìn Nhã Lâm hệt hững, Tùng Lâm cũng trèo được cửa sổ vào, thấy mọi người im lặng nhìn nhau, Tùng Lâm tranh thủ ngồi gần Nhã Lâm khoác vai rồi rít:

- Nhã Lâm à, mình....

Nhật Duy lặng lẽ nhìn Nhã Lâm, cô khẽ gỡ tay Tùng Lâm ra mỉm cười.

Không khí như chùn xuống. Suho thấy thế vội cười :

- Thôi ăn đi mọi người tớ đói lắm rồi đây.
- Vâng mọi người mau ăn thôi.

Tùng Lâm im lặng nhìn Nhật Duy, cậu chưa bao giờ thấy Nhật Duy như thế ánh mắt buồn bã đó. Bỗng lại có chuông cửa, là Phương Ly cô cười tươi:

- A mọi người cũng tụ tập ở đây. May quá em mua rất nhiều đồ ăn này.

Nhã Lâm à nhớ tớ không?

Nhã Lâm cười rõ tươi chạy ra:

- Nhớ chứ sao không? Mau vào đi mọi người cũng chưa bắt đầu.

Phương Ly rất tự nhiên ngồi cạnh Nhật Duy, Nhã Lâm nhìn thấy thoáng buồn. Tùng Lâm cười nhìn Phương Ly:

- Noona thế nào đây, tính chuyện với hyung em chưa?
- Chị bị đá rồi.
- Vậy để cho em đi- Hải Nam lên tiếng

Đức Tiến cười vỗ vào lưng Hải Nam:

- Vẫn tương tư cơ à, cô ấy là hoa đã có chủ rồi đấy.
- Phương Ly à không sao đúng không?

Nhật Duy quay ra nhìn Nhã Lâm, ánh mắt 2 người chạm nhau, Tùng Lâm nhìn Nhã Lâm:

- Nhã Lâm bạn vẫn hẹn hò với Gia Văn sao?

Nhã Lâm bối rối khẽ gật, cả bọn nhao nhao:

- Đội trưởng đội bóng rổ đó hả? – Đức Tiến kêu lên
- Hyung lại ghen tị với chiều cao của người ta chứ gì đừng nhỏ nhen thế? – Hải Nam cười lớn
- Anh k ghen tị đâu, anh đẹp trai hơn mà. Nhã Lâm nhìn anh đi, có đủ tiêu chuẩn của em không?

Mọi người đã về hết, Nhật Duy tiến Phương Ly, cô nàng cười:

- Cô bé có bạn trai rồi ạ?
- Uh
- Anh biết lâu chưa?
- Lâu rồi từ ngày cô ấy đến cô ấy đã nói với anh.
- 2 tháng rồi đấy, anh chỉ còn 1 tháng nữa thôi, anh không định để cô ấy đi mất ấy chứ?
- Anh sẽ không để cô ấy đi nhưng anh sợ cô ấy ghét anh
- Anh thật là ngốc, anh có biết lúc mọi người trêu chúng ta cô ấy thất vọng thế nào đâu, cô ấy lặng lẽ nhìn anh rồi lại thôi.
- Anh không biết nữa, dù gì cũng cảm ơn em, Hải Nam nói thật đấy, nó vẫn thích em đấy.
- Hi em vẫn biết mà, em xinh như này cơ mà. Đừng lo cho em mau tỏ tình với cô ấy đi.

Nhật Duy vào nhà đã k thấy Nhã Lâm đâu, cậu hốt hoảng chạy lên phòng Nhã Lâm đập cửa:

- Nhã Lâm, Nhã Lâm

Cô nàng vội chạy ra:

- Anh có chuyện gì vậy sao bất an thế kia?

Anh chàng khẽ cười:

- Không sao, tôi tưởng cô lại đi đâu rồi

- Đi đâu được giờ này chứ?

Nhật Duy lặng lẽ về phòng, hình ảnh cô ôm Gia Văn khiến Nhật Duy như phát điên.

Nhã Lâm đến thư viện, cô mỉm cười nhìn Gia Văn:

- Anh khá hơn rồi chứ?

- Em đã suy nghĩ về những việc anh nói chưa?

- Em cần xin phép mẹ em nữa. Cho e thời gian em cần sắp xếp lại mọi thứ ở đây nữa.

Gia Văn mỉm cười ôm lấy cô:

- Cảm ơn em, anh thực sự không biết nếu không có em anh có đủ can đảm để tồn tại trên thế giới này hay không nữa.

Nhã Lâm gọi điện ẹ:

- Mẹ à con muốn đi du học.

- Sao thế con yêu, chưa hết 3 tháng mà.

- Con nghĩ không cần đâu ạ, cả con và anh ta đều có người yêu rồi, tụi con không thể

- Nhưng sao mẹ nghe con nói nghe buồn vậy.

- Con có thể làm thế đúng không mẹ.

- Uh được rồi, mẹ sẽ nói với họ, có chuyện gì đừng có giấu mẹ ấy.

- Dạ

Seohuyn về nhà cô nhìn Nhật Duy đang lì lợm nấu cơm,

- Anh muốn đi chơi không? Chúng ta vẫn chưa đi chơi cùng nhau như đã hứa đúng không?

12. Bí Mật Trái Tim – Chương 12

Nhật Duy ngẩng lên nhìn Nhã Lâm ngơ ngác.

Nhã Lâm cười chạy vào kéo Nhật Duy đi. Nhã Lâm cười:

- Tôi muốn đi xem phim, đi tàu lượn, đi vào nhà ma, đi đến hiệu sách, đi ngắm mặt trời mọc.... Tôi thực sự rất muốn làm những việc đó. Anh có thể đi cùng chứ.

Nhật Duy khẽ cười gật đầu.

Nhã Lâm vui vẻ như một đứa trẻ, Nhật Duy cũng vô cùng rạng rỡ.

Nhã Lâm dựa đầu vào vai Nhật Duy :

- Mặt trời thật là đẹp, chúng ta đã đi chơi cả đêm cơ đấy.

- Nhã Lâm hôm nay thật sự rất vui.

- Tôi chợt nhận ra chúng ta chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc với nhau cứ nhìn thấy nhau là đã cãi nhau rồi. Chúng ta sẽ sống trong hòa bình những ngày còn lại được chứ?

- Nếu như tôi không muốn em đi thì sao?

Nhã Lâm nhìn Nhật Duy khẽ cười, bắt gặp Nhật Duy thấy lo lắng.

Nhã Lâm ngủ ngon lành trên vai Nhật Duy, anh chàng nắm tay cô thì thầm:

- Đừng rời xa anh dù chỉ 1 chút thôi. Anh không muốn em rời xa anh, với anh đã k còn cái thời hạn vợ vẫn kia nữa rồi. Anh không biết là mình đã yêu em từ bao giờ nữa. Anh k nghĩ rằng mình có thể yêu em nhiều như thế nên đừng rời xa anh nhé.

Một giọt nước mắt rơi, Nhã Lâm khẽ thì thầm:” Em xin lỗi”

Nhật Duy vươn vai thức dậy, lò mò đi xuống bếp, vắng lặng, cậu chạy lên phòng Nhã Lâm, không còn đồ đạc nữa mọi thứ được dọn sạch sẽ như chưa bao giờ có ai ở. Nhật Duy rút điện thoại gọi Nhã Lâm, không bắt máy. Cậu điên cuồng lao xuống nhà bỗng cậu nhận được điện thoại của mẹ:

- Tiểu Duy con dậy chưa? Mẹ xin lỗi mẹ k thể nói cho con chuyện này sớm hơn. Nhã Lâm đã đi rồi.

- Đi đâu cô ấy đi đâu ạ. Vẫn chưa hết 3 tháng mà tại sao cô ấy lại đi chứ?

- Mẹ xin lỗi con bé bảo không cần nói với con vì 2 đứa vốn không thể được, Nhã Lâm lấy được học bổng và sẽ đi du học, mẹ k thể trì hoãn ước mơ của nó vì chuyện hứa hôn của 2 đứa được. Và con cũng có bạn gái rồi đúng không?

- Con không đồng ý con không đồng ý mẹ coi con như trò đùa như thế sao?

- Nghe mẹ con trai à....tút TUT TUT....

Nhật Duy lao đến sân bay, thì ra hôm qua là cô ấy muốn tạm biệt cậu, muốn làm mọi thứ cùng cậu trước khi cô ấy rời xa cậu mãi mãi.

Nhã Lâm ở sân bay, cô luôn ngoái lại nhìn, cô thực sự mong chờ Nhật Duy sẽ đến. Gia Văn nhìn Nhã Lâm:

- Em vẫn muốn ai đến tiễn sao?

- Không có ạ.

Nhã Lâm mỉm cười quay vào

- Nhã Lâm

Nhã Lâm giật mình quay lại là Tùng Lâm, Thiên Ân, Hải Nam và cả Phương Ly nữa. Một chút thất vọng, Nhã Lâm cười tươi:

- Sao mọi người đến đây.

- Là Thiên Ân báo ọi người đấy. Sao cậu đi mà k báo cho cậu lạc bộ chứ. Mình sẽ nhớ cậu lắm đấy. – Tùng Lâm ôm chầm lấy Nhã Lâm.

Phương Ly nắm tay Nhã Lâm:

- Cuối cùng cậu vẫn chọn ra đi. Cậu sẽ không hối hận chứ?

Nhã Lâm mỉm cười:

- Hối hận chứ, vì mọi người ở lại vui như vậy mà

Nhã Lâm nhìn Phương Ly:

- Hãy chăm sóc cho Nhật Duy nhé. Cậu ấy rất thích ăn giấm bông và xúc xích đặc biệt rất là thích thịt bò. Cậu ấy cũng không hề ăn được hải sản, cậu ấy bị dị ứng, luôn nói mình là người thích sạch sẽ nhưng cậu ấy có thể tích hàng đồng rác ở phòng rồi mới vứt đi, cậu ấy cũng thích kem vị bạc hà cả trà sữa nữa.

Phương Ly khẽ cười:

- Chà chà mới chỉ có 2 tháng mà cậu hiểu tên đó dữ vậy ư?

Nhã Lâm mỉm cười, Gia Văn đi ra:

- Chúng ta đi thôi đến giờ rồi.

Nhã Lâm tiếc nuối nhìn ra phía cửa, thực sự cô muốn nhìn thấy anh dù chỉ 1 lần. Nhã Lâm quay đầu, khẽ lau nước mắt

- NHÃ LÂM

Là Nhật Duy cậu chạy đến ôm chầm lấy Nhã Lâm:

- Đừng đi, em có thể ở lại không đừng đi đừng bỏ tôi.
- Nhật Duy em
- Đừng nói gì cả hãy ở lại hãy ở lại bên anh. Anh thực sự rất yêu em.
- Em xin lỗi đã không thể nói với anh sớm hơn, em cũng xin lỗi vì không tạm biệt anh em sợ em k đủ can đảm để rời xa anh nhưng em phải đi rồi. Anh ấy bây giờ cần em hơn bất kỳ ai trên thế giới này, anh ấy rất cô đơn, trước đây em cũng vậy và anh ấy cũng đã từng bên em khi em đau khổ nhất. Em thật sự rất xin lỗi.
- Không được em không thể đi chúng ta chưa hết hạn 3 tháng mà em không thể đánh cắp trái tim tôi rồi bỏ đi như vậy tôi không cho phép? Em không thể vô trách nhiệm như thế em đến làm đảo lộn cuộc sống của anh em phải có trách nhiệm sắp xếp nó lại.

Nhã Lâm nhìn Nhật Duy mỉm cười, cô nhón chân lên hôn Nhật Duy, Nhật Duy hơi bất ngờ, cậu cũng ôm Nhã Lâm thật chặt, Nhật Duy xiết chặt Nhã Lâm, cậu sợ chỉ một phút cậu buông ra là Nhã Lâm có thể biến mất.

Nhã Lâm vuốt nhẹ khuôn mặt Nhật Duy:

- Hãy sống thật tốt nhé.

Ngày Duy khịu xuống cuối cùng cô vẫn chọn cách ra đi. Nhật Duy khóc, lần đầu tiên trong đời cậu rơi nước mắt, Nhã Lâm vội đi cô thực sự không có đủ can đảm để nhìn Nhật Duy lúc này. Gia Văn khẽ lau giọt nước mắt trên khuôn mặt Nhã Lâm:

- Anh có nên vui khi em đi cùng anh không? Em đau khổ như thế sao?
- Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ qua đúng không anh?

Ngày Duy thần thờ trở về nhà mọi tất cả đều ngập tràn hình bóng Nhã Lâm, Chí Linh vội chạy ra đỡ lấy con trai:

- Con ổn chứ?

13. Bí Mật Trái Tim – Chương 13

- Con yêu cô ấy, con đã rất yêu cô ấy. Con chưa bao giờ nghĩ con lại có thể yêu 1 người nhiều như thế. Cô ấy như 1 cơn gió mát lạnh lẽ đến lạnh lẽ đi tại sao chứ tại sao lại để cô ấy bước vào cuộc đời con rồi làm ọi thứ rối tung lên như thế. Con đau lắm, thực sự đau lắm.

3 năm sau.

Ngày Duy giờ đã trở thành giám đốc công ty của bố anh, đẹp trai, tài giỏi anh chàng là hình mẫu, là niềm ước ao của bao cô gái nhưng trong tim anh chỉ tồn tại hình ảnh cô gái ấy. Phương Ly chạy đến bàn Nhật Duy:

- Sao đây, lại gọi em ra đây làm gì? Tùng Lâm sẽ giận thật đấy.
 - Em và cậu ta vẫn tốt chứ?
 - Có gì mà không tốt đâu ạ,
 - Haiz tưởng em với Hải Nam cuối cùng lại là với Tùng Lâm.
 - Ai da Hải Nam trúng tiếng sét ái tình với Thiên Ân từ hôm tiễn Nhã Lâm ấy rồi bơ em luôn à
- Phương Ly dừng lại, cô nhớ miệng nhắc đến Nhã Lâm. Nhật Duy mỉm cười:

- Anh không sao đâu? Cô ấy chắc quên anh lâu rồi. Chỉ có anh ngốc mới không thể quên cô ấy thôi.
- Anh không đi tìm cô ấy sao?
- Anh chẳng có lý do gì để tìm cô ấy cả. Bọn anh vốn chẳng có gì cả.

Nhật Duy lặng lẽ ra bãi biển khi 2 người ngồi với nhau, thở dài, anh vẫn như thế ngày ngày đến đây và nhớ Nhã Lâm nhiều hơn. Điện thoại reo là 1 số lạ.

Nhật Duy đến quán cà phê, người đó đã đợi sẵn, cậu chợt nhận ra là Gia Văn.

- Anh muốn tìm tôi có việc sao?
- Uh tôi đến để tìm cậu, cậu là Nhật Duy.
- Đúng
- cậu không có gì tò mò hay sao?
- Về cái gì
- Về Nhã Lâm cậu không muốn cô ấy thế nào sao?
- Tôi không muốn biết, tôi quên cô ấy rồi
- Vậy à thế tôi đi luôn đây, cậu đâu có muốn nghe đâu Nhật Duy cuống quýt:
- Đừng đi. Anh nói đi tôi muốn nghe.

Gia Văn cười:

- Cô ấy tốt nghiệp rồi và là 1 nhà ngoại giao rồi. Cô ấy vui mình trong công việc không quan tâm tới bất kỳ chuyện gì cả. Tôi tìm cậu vì tôi biết người cô ấy yêu là cậu, người mà cô ấy thực sự cần là cậu, chúng tôi đơn giản chỉ như anh em thôi.

Nhật Duy ớ người:

- Cô ấy đã khóc khi phải xa cậu, cô ấy đã rất đau khổ và cô ấy đã trở lại đây nhưng cô ấy nói cậu đã quên cô ấy và cô ấy cũng sẽ cố quên cậu . Thực ra năm nào cô ấy cũng trở về đây vài ngày nhưng có vẻ 2 người không gặp nhau.
- Cô ấy có trở về sao?
- Uh, năm đầu tiên cô ấy về và cô ấy trở lại Mỹ với tâm trạng vô cùng tồi tệ, cô ấy đã khóc suốt 1 ngày trời, tôi hỏi nhưng cô bé kiên quyết không nói. Rồi sau đó cô ấy chìm trong sách vở và công việc đôi khi cô bé còn quên đi sự tồn tại của tôi nữa. Nói thật tôi đã ghen tị với cậu. Không phải hôm đó cậu làm gì để Nhã Lâm nghĩ rằng dù không có cô bé thì cậu vẫn rất hạnh phúc đấy chứ.
- Cô ấy đã nói như vậy sao?
- Uh Nhã Lâm chưa bao giờ thay số điện thoại, thực sự thì luôn đợi điện thoại của cậu, Nhã Lâm nhớ cậu đến phát điên nhưng đến khi về thì cô bé thay đổi hẳn nói là sẽ quyết tâm quên cậu. Thế nhưng lần nào tôi tỏ tình cũng thất bại ê chề à. Tôi chỉ muốn hỏi cậu 1 câu thôi cậu còn yêu Nhã Lâm không?
- Tôi vẫn yêu cô ấy chưa 1 s 1 phút nào tôi quên cô ấy cả.
- Vậy thì còn chờ gì nữa mau đến lời cô nhóc đang ngập chìm trong công việc ấy về với cậu đi. Tôi thực sự xin lỗi nếu k có chuyện của tôi chắc có lẽ bây giờ đã có vài nhóc gọi tôi là bác rồi.

Nhật Duy mua ngay vé máy bay và bay sang Mỹ ngay đêm hôm ấy. Nhật Duy nhìn Nhã Lâm đang ngồi thư thái đọc sách. Nhật Duy tiến vào:

- Nhã Lâm à
- Cô giật mình quay ra, là Nhật Duy.

Nhật Duy chạy lại ôm chầm lấy Nhã Lâm, Nhã Lâm chưa hết ngỡ ngàng thì cậu đã hôn cô, một chút bất ngờ nhưng cả hai nhanh chóng chìm vào nụ hôn say đắm.

Rất lâu sau Nhật Duy mới chịu buông Nhã Lâm ra, anh nhìn cô:

- Anh nhớ em rất nhớ em.

Nhã Lâm khẽ gỡ tay Nhật Duy ra:

- Sao anh lại ở đây?

- 3 năm vẫn chưa đủ hay sao? 3 năm thử thách anh vẫn chưa đủ hay sao?

Em vẫn muốn rời xa anh 1 lần nữa ư ?

- Em

- Chúng ta hãy bắt đầu lại em nhé. Chúng ta đã quá đủ trưởng thành để có thể có 1 đàn con rồi.

Nhã Lâm lườm Nhật Duy:

- Ai cho anh đến đây lại còn có hành động đen tối nữa chứ?

- Anh chỉ trả thù người cướp mất nụ hôn đầu đời của anh 3 năm trước thôi.

- Gì mà nụ hôn đầu đời chứ? Anh lừa được ai hả?

Nhật Duy nhìn Nhã Lâm, lại hôn lên trán cô:

- Anh nhớ em, nhớ em đến phát điên.

- Ghê anh có cô thư ký xinh đẹp như thế bên cạnh làm gì có thời gian nhớ em chứ?

14. Bí Mật Trái Tim – Chương 14

- Đó là em họ anh mà. Đó là lý do em đã không gặp anh khi em trở về đúng không? Đó là lý do em nói anh hạnh phúc kể cả khi không có em đúng không? Em thật tàn nhẫn, em có biết là anh đã suy sụp thế nào không hả?

Nhã Lâm nhìn thấy sự chân thành trong mắt Nhật Duy, thoáng đỏ mặt Nhã Lâm thổn thức:

- Em họ anh thật chứ?

- Em đang ghen kìa?

- Phải em ghen đấy có làm sao không?

- Em vẫn trẻ con như thế. Dù em có rời xa anh để chúng ta có thời gian để trưởng thành hơn nhưng trước mặt nhau chúng ta vẫn cứ như thế.

- Không chỉ có anh chưa trưởng thành thôi nhé.

Nhật Duy lại ngồi nhìn Nhã Lâm nấu cơm:

- Anh muốn ăn sườn xào chua ngọt.

- Em có nên nói với anh là kỹ thuật nấu nướng của em lại về Zero không?

- Anh biết mà chỉ có ở cùng anh em mới có thể trưởng thành được.

Nhã Lâm bĩu môi, Nhật Duy tiến lại ôm đằng sau cô, Nhật Duy hôn nhẹ lên tóc cô thì thầm:

- Một chút thôi để anh có thể cảm nhận đây là thật, đây không phải là mơ.

-Anh còn không mau bỏ ra, là thật, là thật đấy. Anh nói trên TV hình

mẫu của anh là gì hả? Lại còn đã từng có bạn gái nữa. Anh muốn chết đúng không?

Nhật Duy ôm chặt Nhã Lâm hơn:

- Chỉ là phỏng vấn vợ vẫn thôi mà em quan tâm làm gì, mà chẳng phải anh hình mẫu đó là em ư? Em đang ghen với chính mình đó vợ yêu à, em biết rõ là anh chỉ yêu mình em mà. Đúng không? Mà anh chưa tính sổ với em đâu, em đi cùng Gia Văn 3 năm liền đấy ai mà biết 3 năm đấy 2 người làm những gì chứ.

- Nhà anh ấy ở bên kia kìa, anh ta đâu có như anh đâu.

- Anh làm sao?

Nhã Lâm im lặng, cô lại tập trung vào quyển sách nấu ăn ngày trước.

Nhật Duy mỉm cười ranh mãnh.

Nhật Duy thì thầm vào tai Nhã Lâm:

- Vợ ơi anh không muốn ăn nữa,

- Vậy anh muốn làm gì

- Anh muốn đi ngủ

- Phòng bên trái ấy anh mau vào nghỉ đi

- Không, anh muốn đi cùng vợ cơ.

Nhã Lâm đỏ bừng mặt, Nhật Duy cười:

- Anh bị thất thân với vợ từ 3 năm trước rồi mà.

Chưa đợi Nhã Lâm đồng ý Nhật Duy đã bế cô lên, tiến vào trong phòng, Nhã Lâm ghé sát vào tai Nhật Duy:

- Có 1 điều em vẫn chưa nói với anh, đáng lẽ em nên nói từ 3 năm trước cơ nhưng em đã không thể nói cho anh nghe. Em rất yêu anh.

- Anh chẳng nghe thấy gì cả, em nói lại lần nữa đi

- Em yêu anh

- Anh vẫn chưa nghe thấy, vậy đi anh phạt em ngày nào cũng phải nói câu đó cho anh nghe, chỉ 1 mình anh thôi.

- Không em không thích anh không nghe thấy thì thôi đi, bỏ em xuống nhanh.

Nhật Duy nhìn Nhã Lâm cười:

- Anh cũng rất yêu em.

Nhật Duy đặt Nhã Lâm xuống giường, nhẹ nhàng hôn cô, bỗng điện thoại Nhã Lâm reo, Nhật Duy nhìn Nhã Lâm:

- Kệ nó đi

- Em nghe đã

Nhã Lâm đặt điện thoại xuống bàn, Nhật Duy nhìn:

- Ai gọi vậy?

- Gia Văn oppa

- Ai da định trả thù mình đây mà.

- Anh đã làm gì?

- Em nhớ hôm em và Gia Văn suýt hôn nhau ở trên tầng thượng ấy, anh đã theo dõi em và anh đã rất bức tức khi nhìn thấy như thế nên đã tìm cách phá em haha, ngay từ hôm ấy anh mới biết là anh thích em, thích em rất nhiều.

- Anh xấu xa mà.
- Vậy chúng ta bắt đầu lại nhé.
- Không buông em ra, buông em ra
- Em không chạy nổi đâu vợ à. Vợ ơi anh muốn có con trai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-trai-tim>